

vědi nežádal potrestání stěžovatelky a že se nepřipojil ohledně ní k trestnímu řízení jako soukromý účastník. Mohl proto nalézací soud tyto skutečnosti nechati nepovšimnuty, aniž zatížil rozsudek zmatkem neúplnosti podle § 281, č. 5 tr. ř., stížností mu vytýkaný.

Čís. 6207.

Slovy »pro svůj užitek« v § 171 tr. zák. není míněn jen užitek majetkový. Stačí, že pachatel odňal movitou věc z cizího držení, aby s ní nakládal jako s vlastní. Užitek tu spočívá v možnosti takového nakládání. Je lhostejno, jak potom pachatel s věcí naloží (rozmnoží-li jí své jmění nebo jmění jiného, zničí-li ji nebo zahodí).

Je-li porušení jednoho trestního zákona (§ 171 tr. zák.) jen prostředkem porušení jiného trestního zákona (§ 6, čís. 4 zákona na ochr. rep.), sluší zásadně užítí obou.

Výjimky z tohoto pravidla.

(Rozh. ze dne 27. května 1938, Zm II 241/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 460 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř., stížnost především namítá, že rozsudková zjištění, že si obžalovaný odcizené součástky zapalovačů neponechal, nýbrž vyhodil je přes ohradu závodu na sousední pole, jakož i další zjištění rozsudku, že obžalovaný odcizil zmíněné součástky za tím účelem, aby ukojil svou pomstychtivost vůči mistru N. uvržením ho v podezření, že špatným dohledem umožnil odcizení oněch součástek, nezakládají skutkovou podstatu krádeže, ježto zjištění ta vylučují subjektivní stránku krádeže, která vyžaduje, aby pachatel jednal »pro svůj užitek«. Stížnost je bezdůvodná.

Vyžaduje-li zákon v § 171 tr. z. k pojmu krádeže, aby účelem činu pachatelova bylo zjednání si užitku, neznamená to, že to musí býti právě užitek majetkový, jak předpokládá ve svých vývodech stížnost. K pojmu odnětí »pro svůj užitek« ve smyslu § 171 tr. z. stačí odnětí věci movité z cizího držení za účelem nakládání s ní jako s vlastní. Úmysl pachatelův směřuje k tomu, by si protiprávně přivlastnil movitou věc, jež je v držení jiného proti jeho vůli. »Užitek« nebo »zisk«, jenž charakterisuje úmysl pachatelův, spočívá ve skutečném přivlastnění si věci, v jejím získání; nějakého dalšího užitku se nevyžaduje. Užitek ten tkví v možnosti a vůli, nakládati s cizí věcí movitou jako se svou vlastní, aniž se

k pojmu jeho vyžaduje, by z činu pachatelova mělo po jeho úmyslu nastati rozmnožení jeho jmění, obohacení. Jak pachatel skutečně naloží s věcí, již odňal z držení a bez přivolení třetí osoby v úmyslu, by s ní jako s vlastní nakládal, je lhostejno, zda jí svoje jmění neb jmění jiného rozmnoží, nebo jinému ji daruje nebo dokonce ji zničí, aneb, jak se to stalo v souzeném případě, ji zahodí (srovn. rozh. č. 552 Sb. n. s.). Konečný cíl, jež pachatel svým jednáním sledoval a jenž k jeho jednání zavdal podnět, nemá pro právní posouzení skutku závažného významu.

Neobstojí ani další námitka stížnosti, že odsouzením obžalovaného pro přečin podle § 6, č. 4 zákona na ochranu republiky je úplně vyčerpána trestnost zjištěného činu obžalovaného, kdyžtě odcizení několika zcela bezcenných šroubků bylo jenom prostředkem ke spáchání skutku kvalifikovaného rozsudkem jako přečin podle § 6, č. 4 zákona na ochranu republiky. Stížnost není provedena po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.), pokud námitku tu opírá o svémocně sestrojený předpoklad, že šlo jen o několik šroubků zcela bezcenných.

Je správné stanovisko stížnosti, z něhož zřejmě vychází i napadený rozsudek, že odcizení součástek zapalovačů bylo prostředkem ke spáchání přečinu nahoře uvedeného. Leč je-li porušení jednoho trestního zákona (§ 171) jen prostředkem porušení druhého trestního zákona (§ 6, č. 4 zákona na ochranu republiky), sluší zásadně užití trestních zákonů obou (viz Miříčka, str. 112). Výjimky z tohoto pravidla, za nichž je použití pouze druhého trestního zákona, že totiž takový průběh (v daném případě odcizení věci) lze pokládati za pravidelný, že porušení prvního trestního zákona je buď zcela podřízeného významu nebo takové, že na něho bylo patrně myšleno již při druhém zákoně, nepřicházejí v souzeném případě v úvahu. Neboť předpisem § 6, č. 4 zákona na ochranu republiky je chráněn právní statek zcela jiný nežli předpisem § 171 tr. z. a ona skutková podstata může býti dovršena i činností, která vůbec nevykazuje znaků skutkové podstaty § 171 tr. z. Zmateční stížnost je dílem bezdůvodná, dílem není provedena po zákonu a byla proto zamítnuta.

Čís. 6208.

Dvoutměsíční žalobní lhůta, stanovená § 17, odst. 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., platí i pro veřejného žalobce, který vznáší veřejnou žalobu ve smyslu § 14, odst. 5 téhož zákona. K jejímu zachování stačí včasný návrh veřejného žalobce na zahájení předběžného řízení. Není k tomu třeba obžaloby v pravém slova smyslu.

(Rozh. ze dne 30. května 1938, Zm I 502/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem utrhání na cti podle § 3, odst. 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.